

Desconstrucció DIY

El primer dia dels darrers dies del món tal i com el coneixíem va ser aquell en què la canalla va sortir al carrer durant el confinament pel coronavirus.

Perdó, em presento i tiro enrere en el temps, sinó no ho entendreu...

Sóc pare. Era pare. Almenys els darrers quinze dies del món, que em tocava la custòdia del meu fill. I com tota casa amb infants en quarantena i sense ser conscient del perill que això suposava per a la humanitat, vaig anar omplint-la de petits ninotets de llana, animalons de papirofèxia, trens fets amb brics, ampolles folrades amb paper lluent, homenets de film d'alumini arrugat... imagineu que cada cop que feia la compra setmanal al súper, havia de pensar sí o sí en agafar cinta adhesiva i cola blanca si no volia provocar una crisi creativa existencial en el meu fill, fan absolut de tots els tutorials de *do it yourself (DIY)* que trobava quan l'aparcava davant la tablet mentre jo em feia el cultureta penjant fotos filtrades a Instagram de com llegia no sé quina novel·la que em fes semblar més intel·lectual.

Al primer dia de la desconstrucció del món ningú la va saber preveure. Tot semblava normal, dins l'anormalitat: infants amb mascareta i guants voltant pel carrer, guardant més la distància social que els seus pares i mares, corrent pel mig dels carrers buidats de cotxes. I van tornar a casa passat un temps prudencial, a jugar amb les seves noves joguines que s'havien estat fent amb manualitats durant les darreres setmanes.

No sabem si va ser la combinació del virus amb les endorfines de felicitat de la canalla, o bé un complot extraterrestre associat amb el club Bilderberg amb qui moure els invisibles fils del poder. El fet és que quan les nenes i els nens van agafar aquestes figuretes de paper, cartró, alumini i vidre reutilitzats, aquests elements inerts van prendre vida. I nosaltres vam començar a morir com a espècie.

Al segon dia les figuretes DIY ja havien ocupat els mitjans de comunicació (excepte el plató de Supervivientes, on no hi van trobar res interessant per aniquilar i encara estan emetent en directe mentre escric aquesta carta). El missatge era clar: acabar amb la raça humana que tant els havia maltractat. Segons les figuretes, els envasos que les formaven havien estat esclavitzats pel sistema capitalista des que eren extrets de la terra (ja fos en forma d'arbre per fer el paper o de jaciment petrolífer per a fer plàstic o de mina per a fer paper d'alumini), utilitzades només un cop i llençades. O pitjor encara, deixades a mans de nenes i nens per a toquejar-les, trossejar-les, pintar-les i bavejar-les!

Durant el tercer dia tots els partits polítics van aprovar donar el poder a la revolució DIY. Als d'extrema dreta els van agradar les idees genocides que comportava. I els d'extrema esquerra ecologista no es podien oposar als desitjos d'uns materials que simbolitzaven l'excel·lència del reciclatge i el reaprofitament. Els feixistes vegans van ser els més abrandats en defensar la desconstrucció.

Les figuretes DIY, com si d'uns flautistes d'Hamelí es tractessin, van dur tota la canalla cap a la famosa illa de plàstics (tan gran com Espanya i França, diuen) que flota a l'Atlàntic Sud. Allí hi crearan una nova espècie humana, més respectuosa amb el medi ambient, ni que això suposi

la seva fi com a material de rebuig. Evidentment la massa de persones solteres sense fills de tot el món va actuar de lobby i va acceptar aquest xantatge.

En aquesta operació només hi van invertir tres dies, els mateixos en què la gent va ser aniquilada. No entraré en detalls, però va funcionar molt entre el jovent el *challenge* al *TikTok* de fer *balconing* amb coreografia. Jo em vaig salvar perquè em vaig quedar sense dades ni *wifi*. Sóc l'últim, ho sé.

Així doncs, avui, en el setè dia de la destrucció del món occidental (però llatí), blanc (menys a l'estiu), de classe mitjana (o així ho vull creure), urbà (però amb arrels de poble), amb estudis superiors (el títol tapa una esquerra a la paret del passadís) i cishetero (presumptament), m'adono de l'horror del futur com a última persona d'aquest món que sóc. L'escenari que s'obre, amb una illa de plàstics flotant poblada per infants educats per figuretes encolades i asimètriques, i on les úniques persones que queden del meu món són les recautxutades de cervell liquat de l'illa de Supervivientes; em proposo deixar constància per a la posteritat en aquesta carta dels darrers pensaments de la darrera màquina viva fruit de l'evolució dels simis durant quatre milions d'anys: jo, l'últim l'ésser humà intel·ligent.

Si això fos una peli americana, ara veuríeu un *flash forward* de com el meu fill, després de liderar una revolta èpica a l'illa plastificada contra les manualitats, tornà a casa a fundar de nou el món, com un Noè de l'era post digital. Uf, paro de somiar i dono el pas cap a l'abisme d'un cinquè, estic delirant i m'hi repensaria...

Ah, i si qui estàs llegint aquesta carta i ets la persona que, com en aquella endevinalla que corre per les xarxes, potser m'ha trucat quan tot just quan he saltat balcó avall demostrant-me que no era l'última persona amb consciència del món civilitzat, perdona'm: no he pogut respondre't, tenia feina a caure i gravar-ho... Si us plau, penja el vídeo!

Autor: Víctor Saló i Jové

Carrer dels Dardanel, 9B, 3r B

25230 Mollerussa

NIF: 43732829P

Telèfon: 629791098